RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 67.730 van 25 augustus 1997
in de zaak A. 73.882/VII-15.376.

In zake : Carlo VAN BAEL
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. DILLEMANS,
kantoor houdend te HULDENBERG (Neerijse),
Loonbeekstraat 25

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van LIMBURG.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Carlo VAN BAEL op 5 april 1997 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg van 6 februari 1997 waarbij de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heusden-Zolder van 25 januari 1995 houdende verlening van een vergunning voor de verandering van verzoekers inrichting bij wege van aktename wordt opgeheven en waarbij wordt besloten dat een volledig nieuwe aanvraag moet worden ingediend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 29 mei 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 juni 1997;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. DILLEMANS, die verschijnt voor verzoeker en van Bestuurssecretaris S. VOS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur J. DE COENE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1.1. Overwegende dat op het verzoekschrift tot schorsing geen zegels werden aangebracht en dat op het verzoekschrift tot vernietiging, dat gelijktijdig met eerstgenoemd verzoekschrift werd ingediend, fiscale zegels ter waarde van 4.000 fr. werden aangebracht; dat samen met een brief van 7 april 1997 verzoeker aan de Raad van State bijkomende fiscale zegels toezendt ter waarde van 3.000 fr. "dit in aanvulling van de (...) reeds overgemaakte zegels ter waarde van 4.000 Bef." en dat hij de Raad van State vraagt "dit alles bij het dossier te voegen, desgevallend de eerdere fiscale zegels aangebracht op het verzoekschrift tot vernietiging aan te brengen op het verzoekschrift tot schorsing";

1.2. Overwegende dat luidens artikel 70, § 1, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot

regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State zoals gewijzigd bij artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 februari 1997 het recht van het verzoekschrift tot nietigverklaring niet bij de indiening ervan moet worden gekweten wanneer eveneens een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing waarvan de vernietiging werd gevorderd, is ingediend; dat vooraleer de beroepstermijn was verstreken, verzoeker de bijkomende zegelrechten heeft gekweten; dat dienvolgens er geen bezwaren rijzen om de door verzoeker betaalde zegelrechten voor een waarde van 7.000 fr. over te dragen naar de vordering tot schorsing; dat dienvolgens het verzoekschrift tot schorsing als gezegeld en het verzoekschrift tot vernietiging als ongezegeld worden beschouwd;

2. Overwegende dat de gegevens van de zaak de volgende zijn.

2.1. Het college van burgemeester en schepenen van Heusden-Zolder verleent op 28 juni 1993 een milieuvergunning aan Carlo VAN BAEL, voor het uitbaten van een dierenhotel, ingedeeld bij ’inrichtingen waarin honden worden gehouden, inrichtingen voor het africhten van honden, hondenkennels e.d.: van meer dan 10 volwassen dieren’, voor een termijn van 20 jaar.

2.2. Na een aanvankelijke weigering verleent het college van burgemeester en schepenen op 11 oktober 1993 de bouwvergunning voor het verbouwen en bouwen van een "hondenpension", dit op basis van een nieuwe aanvraag.

2.3. Op 9 januari 1995 doet verzoeker aan het college van burgemeester en schepenen melding van een wijziging van de vergunde inrichting met name de gewijzigde inplanting van de hondenrennen en de overname door een andere exploitant namelijk de b.v.b.a. HUISDIERENCENTRUM ZOLDER, waarvan verzoeker zaakvoerder is.

2.4. De melding wordt op 25 januari 1995 door het college van burgemeester en schepenen aanvaard bij wijze van akteneming. Aan deze aanvaarding wordt geen publiciteit gegeven.

2.5. Op 17 augustus 1995 vraagt Eddy THIJS, buurman van verzoeker, aan het college van burgemeester en schepenen of verzoeker over een rechtsgeldige milieuvergunning beschikt, waarop met een schrijven van 4 december 1995 positief wordt geantwoord.

2.6. Met een brief van 11 maart 1996 (duplicaat van 22 april 1996) schrijft Eddy THIJS aan de provincie dat het college van burgemeester en schepenen een nieuwe vergunning had moeten vragen, en beklaagt zich erover dat de akteneming niet werd bekendgemaakt, zodat hem de mogelijkheid om in beroep te gaan werd ontnomen.

2.7. Op 26 april 1996 wordt namens de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg aan de burgemeester van de gemeente Heusden-Zolder gevraagd te zorgen voor de bekendmaking van de akteneming, zodat derden in beroep kunnen gaan; dit wordt ook gemeld aan Eddy THIJS. Ofschoon verzoeker zich met klem tegen die aanplakking verzet, neemt de gouverneur van de provincie Limburg in brieven van 27 juni 1996 gericht aan verzoekers raadsman en aan de burgemeester het standpunt in dat er aanplakking dient te gebeuren.

2.8. Op 19 juli 1996 meldt het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heusen-Zolder

aan de gouverneur van de provincie Limburg dat het op 10 juli heeft besloten geen aanplakking te doen, omdat daartoe geen verplichting bestaat.

2.9. Met een brief van 4 oktober 1996 antwoordt de gouverneur op een vraag van Eddy THIJS dat een eventueel beroep tegen de akteneming van 25 januari 1996 ontvankelijk zal worden verklaard.

2.10. Op 28 oktober 1996 tekent Eddy THIJS met een aangetekende brief formeel beroep aan tegen de aktene-ming van 25 januari 1995.

2.11. Na het inwinnen van een aantal adviezen beslist de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg op 6 februari 1997 als volgt over het beroep:

> "De melding van de heer Carlo VAN BAEL voor de verandering van zijn milieuvergunning ingevolge de gewijzigde inplanting van de hondenkennel wordt niet aanvaard. Voor het verkrijgen van de milieuvergunning dient de aanvrager een volledig nieuwe aanvraag in te dienen.";

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat in zijn verzoekschrift verzoeker het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als volgt omschrijft:

> "De beslissing van de Bestendige Deputatie houdende de opheffing van de beslissing dd. 25/1/95 van het

CBS houdt in essentie in dat de exploitatie ernstig in het gedrang komt.
De onmiddellijke tenuitvoerlegging van dit besluit zal verzoeker - die volkomen te goede trouw is en steeds correct heeft gehandeld - dan ook een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen.
Immers wordt een groot deel van de inkomsten gepuurd uit het hondenpension waarvoor uiteraard de honden-rennen dienst doen.
Het wegvallen van deze hoofdactiviteit zou ontegensprekelijk een zwaar geldelijk verlies met zich meebrengen voor verzoeker, temeer hij leningen heeft dienen aan te gaan teneinde het geheel te kunnen exploiteren (stuk 40 en 41).

Zodoende wordt het opvangen van reeds bestaand cliënteel en het aanzoeken van nieuw cliënteel erg risicovol daar verzoeker geen garanties kan geven waardoor onmiskenbaar grote commerciële schade zal geleden worden.
De onmogelijkheid de bestaande hondenrennen verder te exploiteren tenzij met danig risico zal reeds op korte termijn zeer dreigend zijn vooral gezien de nakende vakantieperiode in dewelke verzoeker het grootste deel van zijn inkomsten haalt.
Bovendien betreft het hier een erg jong bedrijf met nog een zware leningslast (stukken 40 en 41) zodat in een dergelijke situatie een faillissement moeilijk te vermijden is.
Dit vormt een ernstig en onherstelbaar nadeel.
In die zin:
R.v.St. nr.42.817, 6 mei 1993, Arr.R.v.St., 1993, z.p.
'Een garagehouder voert aan dat hij na één jaar niet langer een milieuvergunning zal hebben om zijn garage-werkplaats te exploiteren, zodat hij zijn huidige aktiviteiten moet stopzetten. Hij zal aldus een aanzienlijk financieel verlies leiden en op korte termijn zelfs verplicht worden elke aktiviteit te staken, wat tot zijn faillissement zal leiden. Hij stelt ook niet over de financiële middelen, noch over de tijd en de praktische mogelijkheden te beschikken om elders een volledig nieuwe garage-werkplaats op te richten. Hij voert ten slotte nog aan dat hij zijn plaats op de concurrentiemarkt definitief zal verliezen ten voordele van in de omgeving liggende garages. Dit alles vormt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel'.

Bovendien treft verzoeker in deze geen enkele schuld en heeft hij steeds correct en volstrekt te goede trouw gehandeld.
De raadsman van verzoeker benadrukte reeds in zijn schrijven dd. 9/7/96 (stuk 28) dat 'Een mogelijks onzorgvuldige handelswijze in het schrijven dd. 26/4/96 (stuk 22) van de provincie aan mevrouw de Burgemeester 'Men blijkt evenwel verzuimd te hebben

dit aktenemingsbesluit,..., openbaar bekend te maken', verzoeker niet tegenwerpelijk kan zijn.
De onmogelijkheid dan wel slechts mits ernstig risico tot het uitoefenen van zijn hoofdactiviteiten vormt tevens een ernstig psychisch en moreel nadeel voor verzoeker en zijn gezin.
In die zin:
R.v.St. nr.41.352, 10 december 1992, Arr.R.v.St, 1992, z.p.
'Wanneer de weigering van een milieuvergunning er in essentie toe strekt dat de verzoekende partij haar zelfstandig beroep als carrossier-hersteller niet meer kan uitoefenen, kan een dergelijk nadeel, dat niet louter financieel is, als een moeilijk te herstellen nadeel worden beschouwd'.
Tevens mag men de investering van verzoeker en alle risico's vandien toch wel even afwegen tegenover het vermeend belang dito klacht (kan overdag niet slapen!) van één individu (nergens zijn er verdere klachten van omwonenden), afgezien alle andere middelen.";

3.2.1. Overwegende dat blijkens punt 2 van haar statuten de vennootschap waarvan verzoeker zaakvoerder is benevens de uitbating van een dierenpension nog andere activiteiten als maatschappelijk doel heeft, te weten "de invoer, uitvoer, aan- en verkoop zowel in groot- als in kleinhandel van kleine huisdieren, voeding en artikelen voor kleine huisdieren; het toiletteren en modelleren van kleine huisdieren; het kweken, africhten en opleiden van kleine huisdieren; de inrichting van seminaries alsook het verzorgen van opleidingen in alle hoger vermelde activiteiten"; dat verzoeker niet opgeeft, laat staan aantoont wat het aandeel is van de uitbating van het hondenpension in de totaliteit van de bedrijfsinkomsten van zijn zaak en wat de mogelijke weerslag is van de beslissing op verzoekers persoonlijk inkomen; dat bij gebreke aan die concrete gegevens verzoeker niet aantoont dat het financieel nadeel dat hem door de bestreden beslissing kan worden berokkend een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt en dat hij evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid zal verkeren zijn "hoofdactiviteiten" verder uit te

oefenen; dat derhalve het door verzoeker daarop betrokken moreel nadeel evenmin is aangetoond; dat de verwijzing van verzoeker naar de arresten nrs 42.817, b.v.b.a. Garage J. WEYTEN en Zoon van 6 mei 1993 en 41.352, MINCKE, van 10 december 1992 te dezen niet relevant zijn aangezien het aldaar ging over de weigering van een vergunning voor het geheel van de activiteiten van een garagehouder;

3.2.2 Overwegende dat de bewering van verzoeker dat hem geen schuld treft en hij steeds correct en te goeder trouw heeft gehandeld losstaat van de vraag of de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.3. Overwegende dat de vaststelling dat niet is voldaan aan de tweede voorwaarde van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen; dat dienvolgens er geen noodzaak bestaat om de door de verwerende partij opgeworpen excepties van onontvankelijkheid te onderzoeken,

B E S L U I T :

<u>Enig artikel</u>.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijfentwintig augustus 1900 zevenennegentig, door :

Mevr. M.-R. BRACKE, kamervoorzitter,
Mevr. A. TRUYENS, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **M.-R. BRACKE.**